

Eigen-aardig

Nesibe Balta

eerste druk, november 2017

ISBN: 9789402170238

© Nesibe Balta, ness@taurix.net

De teksten in deze uitgave zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen niet zonder toestemming van de schrijfster overgenomen worden.

Van Dale woordenboek:

eigenaardig

bijzonder, opmerkelijk; zonderling

Balta woordenboek:

eigen-aardig

1 aardig tegen zichzelf

2 met een eigen aard

3 aardig uit zichzelf

4 opmerkelijke bijzonderling

Opgedragen aan alle eigenaardige mensen op de wereld en in het bijzonder Wasabi: Potential Power, Splendiferous, Dedicated, Legendary, Rugged Individualist en Reigns Supreme.

De muzikant

Ze had geen woorden. Geen woorden voor haar pijn, haar verdriet of zelfs haar vreugde. Er waren gewoon geen woorden en als ze ze zocht vond ze niet meer dan een enkele “euh” en een kuch.

Maar als ze muziek maakte, stroomden de woorden. Haar cello fluisterde de woorden die ze niet vond. Ze werden één. Het instrument werd een verlengstuk van haar lichaam en de woorden kwamen en vulden de ruimte, intens en stil, dwingend en loslatend.

De stad

Er is een stad, bevroren in de tijd, stil met de mufte geur van auto's en bussen. De stad is er nog, hier, diep in mijn hart. Het was mijn stad. De stad waar ik ooit wandelde en droomde van mijn toekomst, een mensenleven geleden.

Mijn stappen zijn opgelost in de tijd en mijn stad is mij vergeten. Ik kijk en denk: "Als deze huizen nu eens zouden kunnen spreken, wat zouden ze dan zeggen? Zouden ze me herkennen?". En ik hoor een stem, een echo uit een ver verleden zeggen: "Ach, stel je niet zo aan. Wat ben jij in de stroom van de tijd? Dacht je echt dat die vlechtjes een blijvende indruk zouden maken?".

En het huis grinnikt net zoals huizen grinniken en ik dwaal verder in de stad die niet meer de mijne is.

Zijspoor

Hij keek naar de lucht en verwonderde zich over de kleuren. Het was dezelfde lucht als gisteren en dezelfde zon en toch leek er iets anders. De kleuren waren helderder en schitterden in een eindeloos deken. Wat was er veranderd? Hij wist het niet. Hij keek en verwonderde zich. Hij vergaapte zich aan de wolkendans en verdronk in het zonnelied. Wat was het mooi... .

En toen wist hij het: de wereld was niet veranderd. De stoffige aardbol draaide nog altijd rond dezelfde as in een koppige omwenteling, een eindeloze volharding. De lucht was altijd zo blauw geweest. Het grauwe bestond enkel in zijn verbeelding. En de Zon had altijd haar vrolijk lied gezongen; hij had het enkel niet gehoord.

Hij had geleefd op een zijspoor, ver weg van zijn Pad; te ver om het grauwe uit zijn ogen te wrijven en te luisteren naar de Zon. Hij ging liggen in het gras en als de kleine jongen die hij was, genoot hij van de warmte van het hemelsblauw en de hoge tonen van het zonnegeel.

Van kabouter tot reus

Ze keek naar het klein roze lijfje dicht bij haar hart ingepakt in blauwe sterretjes en dacht: "Jou laat ik nooit los".

Ze keek naar het klein Blauwkapje dat fier naast haar liep, vol vertrouwen, warm aan de hand en dacht: "Ik heb je."

Ze keek naar het blond kopje voor haar, wiebelend op twee wielen en dacht: "Ik moet je loslaten."

Ze keek naar de jongeman die aarzelend zijn eerste stappen richting man zette en dacht: "Jij moet je eigen weg zoeken"

En ze stond even stil en keek naar de grote man in blauw shirt die nu een eigen leven leidde en dacht: "Wanneer heb ik jou losgelaten?".

Elfenlied en feeënzang

Ze keert vlijtig de koer. “De feeën houden niet van rommel,” zegt ze, net niet gehuld in een stofwolk, “We moeten het hier net houden”.

Ik glimlach aarzelend: in de Barmhartige Stede kan je immers alles verwachten. In gedachten zie ik kleine vlinderwezentjes dansen in de wolkjes stof die op en neer dwarrelen.

“Ze bestaan echt!” roept ze. Ik knik.

“Ze gelooft in sprookjeswezens,” vertel ik, “en ze denkt dat ze niet van rommel houden. Daarom keert ze het koertje.”.

“Ach, is dat nou niet overdreven? Als ze in feeën gelooft, zou ze ze moeten laten keren. Die kunnen hun koertje wel zelf net houden, zeker.”.

We lachen, een bulderlach, gevolgd door een hoestbui veroorzaakt door een teugje stof.

“Sorry,” kucht mijn gesprekspartner, “soms ben ik te enthousiast.”.

En fladderend keert hij verder.

